

MARNO JÁNOS

A kéz emelkedettsége

Nem voltam magamnál, amikor
kezet emeltem rá, délután,
szeptember utolsó hetében,
a szekrény és az íróasztal
közti átjáróban, a szekrény
csúcsán egy házi festésű, kéz-
műves váza, a vad zenétől
nekikocódva a pókhálós
falnak. Mindez ma már a múlté,
a pók, mely hálóját hagyta ott
porfogó nyomnak, s a korsó, mint
látatlan hastánctól vacogó
fogak, míg magam még látszatra
kéznél, fenékgig magam alatt.

Lola

A hastáncos agyagfigura
Lola műve, kinek az ura
mint erdőkerülő kint lótt
magát főbe munkaidőben
az őszi avaron. Magamtól
nem jutna eszembe beszélni
róla, vagy nem volna mit tovább
mondanom, kihagyva ezt-azt, és
beleszövődve a szétmálló
részletekbe, amelyek mögött
vetemedik a hajópadló.
Lola csak rólam nem hajlandó
szénrajzot készíteni. Alsó-
neműmet este megstoppolja.

Ezüstnemű és örökzöld

Tüdőmre Lola örökzöldje
volna ma megálmodott gyógyír.
Csupa vénség az első nap már
valamennyi, hull a tülevél,
gyűszűje ragyavert ezüstműl,
s napja éppen csak a koronát
éri. Fagypontra alatt aztán meg-
megáll az eszed az egésztől.
Árnyékkodat látod vetődni
rózsére a kertben, felszednéd-
e, nem-e, Lola ecsetjei
áznak odabent a házban, míg
áram híján egy olajlámpa
kormolja falát a verandán.

Nem sok

Honnan tudtam, hogy Lola fia
is ott pihen valahol a zord
kertben, versei pedig anyja
szénporos vázlatfüzetében
szétszórva, ahogy a gyilkos kór
vettette őket oda vele?
Mi súgta meg, ki árulta ezt
el akkor nekem, hogy a hangját
azóta nem csalta fel sehány
falásnyi madelaine bennem, egy sakk-
parti, nem sok, egyszer a szomszéd
sziklakertjében, levert vagy el-
álmosított, keverhetem, hol
volt, hová csalt át a partnerem?